

ورنه چنانکه باشد زین و ز در نماغم	
کارم بجان سید و بجانان نیرسم ایمان و کفر نیست مرا و غرض که من راهیست بیکر آنم عشقش و مرا یار است بس عزیز میانان نیرسم گوید میان ز حرمت ما کم ہے سے	در روم و راز گشت به برمان نیرسم در کار او به کفر و به ایمان نیرسم چون پاک صبر نیست بی پایان نیرسم صدیست بس شکر و بد زبان نیرسم حرمت بهانه ایست نه برمان نیرسم
سلطان عشق او چه دلم را اسپر زود مغذ و رم از بندت سلطان نیرسم	
روز و روز از عشق پشیمان شوم باز بیک سو و در راه عشق بس که ز عشق تو اگر من منم بوالحیجان من از سر بن دوست تویی کاج بد است من تو نگشتم که بسر خورده	تو به کشم باز بهمان شوم بار و گر با مسر و دیوان شوم گبر شوم باز مسلمان شوم کامچه کنی من بسر آن شوم کز تو به پیش که با تقان شوم که بفغان نگاه به بهمان شوم
ازین و نغان بکشم جو بر تو بو که ترا بر سر و نغان شوم	
سر آن دارم کار و دنیا ر شوم بجز ابات دی و صطبه ایمان شوم چونکه شاکسته سجاده و نشیج منم	بر آن به لبر روی کش عیا شوم رزمناجات شب صورت نیر شوم باشد ای دست که شایسته زار شوم

کار سے دارد مشتوق و خرابات و غنا خوزه بر پیش خوشم قویہ فراوان زینهار تو اگر مستکف صومہ می باشی باش	کی بود کی دگر بارہ در ان کار شوم بہر می ہے از تو بہ بزینہ ساز شوم من ہی مستکف خانہ حسن ساز شوم
--	--

رد تو با اقامت موزون کہ مرانین ہستی تا قیامت سران نیست کہ ہشیار شوم
--

پای بر جاسے نیست ہر قسم در پے گرد کاروان غمش بر سر گوسے او شبے گذرم محموم رشتہ لبش نشدم گفتش دان وصال میطلبید گفت با دل بگو کہ عالی نیست دل مرا گفت ہمہ از نیچے	چکنم دوست و شکر و بسم از رسیلان نامہ جبرسم کہ حمایت کند سنگ سرم تا گفتسم طفیلے بگسم راستی ہنہ اندرین ہوسم ما حاضر جہ بجز دسترسم را گلگان جسد یافتسم بہسم
---	--

گویم از آنکو زینت سے گویم پای بر جاسے نیست ہسم نفسم
--

ای دوست ترا تہ جانم بسیار بر جانم جان پرورنی با ما دل رسد کار من باتو جنانکمز تو عادت من و باد شدہ عابر زمین چکنی خواہ	گذر ز زوفا و آہ گذار بر نیام جان پرور چو آہ سپا تو افتانم با من تو وفا کنی من طالع خود دانم ای کافر شکیں ل آخرہ مسلم نام
---	---

بشکست غمت پشتم با زینہ عنم شست

<p>تاجان بود از تن روی از تو انکرم</p>	
<p>روی فرار و که روی از تو تا بکم چون همه عالم خیال روی تو داد چید گری چون کنم بقتل تو بکم گرد از تو تو توان برید تا نشسته بکم من چو شب از دست تو بچ بستم</p>	<p>ز آنکه چو روی تو در زمانه نیابم روی ز رویت بگو چو گوشت با بکم عشق تو سر رشته خطای صوابم ز تو بتوان بید تا بشا بکم شاید کاید خیال وصل بچو بکم</p>
<p>دیده برست بیج خورد و گیرید با من ازینا مکن که هست و خرابم</p>	
<p>بر آنم که تو هرگز بر نگر دم دل اندر عشق بستم در هر عمر هر اسلام مانده است اندران کفر</p>	<p>بگردد پیرایه دیگر نگر دم بغنا بنهم ز تو بسم بر نگر دم که از بهر آن تو کافر نگر دم</p>
<p>چنانم من ز بهر آنست نکارا کزین عسم تا زیم بستر نگر دم</p>	
<p>برو چشم تو که تا زنده ام سر زلف تو گو او من است بهر خویش نیازی جان</p>	<p>تو غذا و ندمی من ببنده ام که من از بهر رخسار تو زنده ام که من از عشق تو تا زنده ام</p>
<p>چه زخم خنده که در عشق تو زود صد گریه بود خنده ام</p>	
<p>مست از درم در آمد و دش آن تمام</p>	<p>در بر گرفته چنگ بگفت بر شاده جام</p>

گفتی که لعل ناب و عقیق گداخته است بشست بر کنار من و با ده نوش کرد با چنگ در کنار بر اندر کنار من در گوشه که آس زید اگر نه حال ما	در جام اودری عکس رخ او شراب جام آن ماه سرد قامت و آن سر در کفن خرام مخور تا بصبح سپید از نماز شام زان عشرت بنیاد زان مستی تمام
---	---

نه مضرب و نه ساقی نه یار و نه حریمت
او بود اودری شمس لعل و السلام

روایت التوت

ما شتی چیت مبتدا بودن سپر خنجر قدر گشتن بند عشوق چون نسبت پاک زیر پای بنای او همه کسم آفتاب رخسار چون رخ بنمود بهمه معنی رحنا و اودن گر لکد کوب صد جفا باشی	بانم و دور و آشنا بودن هرتا تا و کب بلا بودن از همه بند بارها بودن چون سر زلفت او دو تا بودن پیش او ذره و در هم او بودن از همه راحت جدا بودن بجنان بر سر و فابودن
---	---

عشق گر استخوانت آس کند
سنگ زیرین آس با بودن

ای مبدؤ روی تو خداوندان بازار جمالی روسه خوبت را در هر لبی در مجاوری و ارسه	ومی داؤ و اوم تو خردندان آراسته ز رسته و بسندان گریبان و براتظار دل خندان
---	---

<p>چندین چوکنی بوجده در بندم گوئی شتاب تا که آید وقت از خمی بدت شکایتی کردم</p>	<p>ایام وفا نمیکند چندان گر خواهم ورند ازین دندان کین نیست نشان نیک چندان</p>
<p>بجواب این پرید آمد گفت ایست عم انوری سرندان</p>	
<p>روی خوب پیش را پنهان کن حجره بیداد آبادان خوان هر زمان گوئی بریزم خون تو سرگردان ازمن و جان مرا</p>	<p>دل بدست است قصه جان کن خاتمه صبر مرا دیران کن زعم بدخوانان گوی و آن کن در هوای خویش سرگردان کن</p>
<p>انوری را بے جنابت امی نگار در عسم بچران خود گریان کن</p>	
<p>زمن حجره خویش پنهان کن سلامی کی میگفت تا کنون اگر در دول تو مسلمانیت</p>	<p>جان بر دل با چو زندان کن اگر بیشتر نیست کم زمان کن پس آهنگ خون مسلمان کن</p>
<p>سخن باز گیرے ز چاکر ہے کن جان کن جان کن جان کن</p>	
<p>چو کرد غیر عنست طاب خویش کنیز جانان همه را شدند و میگفتند گفت ما ندیم در بارگاه دولت تو</p>	<p>خروش عمر بر آمد ز آسمان زمین کیے کہ کون جهان کیے کہ کون دولت از آنکو دیدم ازین بدیدہ حقیقت پند</p>

<p>براق و عجب جان کرد عقل سیر تو زمین که از چه حیلہ شوم زان و لعل مشک چین چو یافت رود تو در راه عاشقی تمکین بجاودان حزن و باکان حزن</p>	<p>روان جبر و دل ساخت سمت بہر نکتہ سوال کردم دوش از میان بخت چو یافت موسی تو در کوی و کبر امکان ز بزع لعل تو در حال شد روان پیدا</p>
<p>کے بیلا ہیگفت موسی آمد ہان کے پڑوہ ہیگفت عیسیٰ آمد ہین</p>	
<p>شادی جان مرز شیدا کن راز پنهان مرا پیدا کن شکر آزا با زنا زیا کن با چوں سودا ایسے صفا کن</p>	<p>ای نیت یمنادلم یمن کن روی خوب از چشم من پنهان کن ملک زیبا کے مسلم شد ترا در سر کبر و جفا ہر ساتھ</p>
<p>بد ہم ارادہ ز جان خواہی من چون با انجام سے فرود کن</p>	
<p>نقد آزار من سکین کن پیش ازین اسب جفا را زین کن ہر شبے دامن ریا ز پروین کن ہر چہ خواہے کن و یکن این کن نقد کردم گہریان زمین کن جان شیرین ز با شیرین کن عشق را خون بختن تلقین کن</p>	<p>شرم دار آفر جفا چندین کن پایم از غم و در کاب آور دوام در غم ماہ گریبانت مرا چند گوئی بار دیگرے کتم بوسہ خواہم طمع در جان کنے چون سبک روحی گران کاپا شتر عشق را گوئی فلان را خون بیز</p>

عید پونہ ترا قربان ہے است
انور می را از میان تمین گمن

تا آئینہ دل از نگار عم زودون
باردی تو یہ رویت خرمندگی نمودن
آوردت انگیز زمین زینتین شادمان
تا لست کرتت بودن لست تو شادمان
کردم ترا سلم و در جمیل و بودن

ہم مصلحت نبینی روسے بہا نمودن
ز آسپا کہ روی کاراست غم شد کس انرا
بر جہت جان تکبر و آزار است کہ چہ خرمند
در دولت تو مارا آخر مشیتے بیاید
صفت و اللہ الحق و اری جان نہیجا

گفتے کہ خون چو تریں بیاج با مشد
خمر مان تراست آرزو تو ان برین خردون

بوسے زان لہم حاجت روا کین
تا چون روزگار آتر جان کن
پر روم از تو و روم را روان

بوسے آخرم روزی وفا کن
دفا کن با من سے تا تولنے
پر بچم از تو بچم را شفا پاشش

چو در عشق تو سخت افتاد کارم
تو نیز این راہ بر حے رہا کن

کز ہجر او شدہ است بشو لیدہ کار من
و امر و زینت بزعم او عملگار من
بے یاریستم چو عیش است یار من
ہرگز نبود قدرت او در شمار من
تا بگردن ز روز من در روزگار من

لے باد صبحم خبر سے وہ نہ یار من
او بو و عملگار من اندر ہمہ بہان
بیکار نیستم چو مرا عشق دوست کار
ہرگز نہ ہوا شمار گرفتہ ز روز وصل
لو آنکے کہ کرد شکایت ز روزگار

بر خون دل کتا پسته انجم این غزل
 بر بود روزگار رثا از کسار من

<p>آتشهای دلیر مراد در جان من شرط و پیمان کرده و در دست بجز صلت و در دو در مان نیست دید با بخت مرا گریان کن چشمه آگودر برم خنجر کش جان دل چون با مرایان توان</p>	<p>در دل سگیب من نشان غزل دوستی کن شرط و پیمان من مردمنه کن وصل بر پیمان من گردن وصل مرا چندان من زلف را گو در برم بوجان من کرمسلانے ره ایشان من</p>
---	---

پرده از یاقوت بر پردهین بسند
 خیر از سحاب بر بسندان من

<p>ز من بر گشتی های دلبر درین روزگار من دلم صفت عنا کردی بجزم مبتلا کردی دلم در عشق تو خون شد خروش من گردون</p>	<p>شکستی عهد من یکسر درین روزگار من وفا کردم جفا کردی درین روزگار من امید من در گون شد درین روزگار من</p>
---	---

تو با من دل دگر کردی بشهر و در سمر کردی
 شدی بار دگر کردی درین روزگار من

<p>عشق بر من سهر نخو ابر آمدن عمر بیرون شد برده آفتاب ام گرچه در درمزم دلم صورت گفتند من بید انم که تا جان و تن است</p>	<p>پای زمین گل بر نخو ابر آمدن وصلش از دور و نخو ابر آمدن کز پیش دیگر نخو ابر آمدن بر دل این عسم بر نخو ابر آمدن</p>
--	---

چون بختن از ما همیشه آمد بجز گویش حال من از عشقت بپرین	ز آسمان کشرین نخواهد آمدن کز منت ما در نخواهد آمدن
گویدم بجان کم انکار الوار سے بجرے طوفان نخواهد آمدن	
رویت الوار	
ای قبا می حسن بر بالاسے تو یا در لفت بڑو آب روی فقر	مایه خوبے رخ زیبای تو آتش عم کشت خاک پای تو
صد ہزار ان دل بگو تا بروہ ہر چه خواهی از دستگیری کن	شہر پر شور است از غامی تو مے نگر و در جرخ جزر برای تو
گر بخدمت کم رسد سندور وار کز غم تو نیستم پر داسے تو	
جرم ہی دوستی روی تو دل نفس عشق تو تنہا زند	آفت سودای دلش کو تو در ہمہ دنیا ہوسس کو تو
نادک غم نہ زن آن و ان کو اد ہست بے پوست یقوب بنگ	کتہ ہر غم زدہ خوشے تو پیر بنے کوست درو کو تو
از در خود عاشق خود را مران رحم کن انکار سگ کو سے تو	
ایمن بر جبار من تو این خط سیاہ تو بغیب چون سیت از خط سیاہ گرفت	گوئی کہ بروم آمد از رنگ سیاہ تو شک است طراز مذہ بر طرہ ماہ تو

تا ابر ترا دیدم بر گروم در دشمن

چون رعدی تالم بر لخطه زمانه تو

ایجان من بجان تو کز آرزوی تو
ای من غلام آن خم گیسو شکری
هر شب خیال بروی تو آید پیش من
بر بند نامه سوی دینزدیک من نرسد

ہست ب چشم من مہ چون بجوی تو
افتادہ و رد و پای تو از آرزوی تو
تا روز من کند بسا چو موسے تو
تا جان بجا تا نہ فرستم بیوی تو

در گوی تو بوی تو جان میدم چو باد

گر گوی تو بھن بد ہر خاک کوئے تو

ترک کن سنگ من ہمدرد تو

بے درخت نامہ دین دل

من گزشت کی رسم چون باور را

ہست نازک توئی بی بو و بوی

رو نہ روی بیسے خواست دل

ز لعل مرگش با بزد و بول

دورم از تو دور از تو

ہر دو بر طاق فرم ابرو

آب رویتانی کند در گوی تو

گر مر از رنگ است در پہلوئے تو

گر چہ ہستی بر نامی ہو سنا

نہ ہست شکر با مگر گیسو

ماہی از غوسے خط گفتہ

پوست سوئے دست من از سوی

ای مردمان بگوید آرام جانم کو

تاش ہے نیارم ز بدن ہر کس

در بوستان شادی ہر کس بچین گل

راحت فرامی ہر کس منت مست کو

گو گو بنا ز گویم سرور روان من کو

آن گل کز شکستہ زش و بوستان

جانان من سفر کرد با او بوقت خانم	باز آمدن در ایشان پیداست آن من کو
هر چند در کینه نامی همی نرسد ز من	در نامه بزرگان و دوستان من کو

هر کس بجانمانی و از مهر با لے	من مهربان تر از من تا مهربان من کو
-------------------------------	------------------------------------

روایت الهی

ای برده دل من و جفا کرده	با فرقت تو چشم آشتیا کرده
آزیرین مرا بسیار ز روی	در اول دوستی وفا کرده
روی از تو بتا چگونگی کرد انم	پشت از نعم عشق تو دوتا کرده
هر روز مرا هزار بار بگوئی	من بر تو هزار شب دعا کرده
ای بیخ فراق روی خوب تو	جان دوی من من جدی کرده

وانگه من مستمند جیل را	در محنت عاشقی به با کرده
------------------------	--------------------------

ای زید از لطافت محبت پیروز	و از کینار محبت لطافت پیروز
اعت بخت بخت تو به کرد و بیان نیکت	بخت بخت پیغمبر پرده روحانیا و پرده
بر گلبن املکان چو یک شاخ نازک	در پیشه اندل چو تو یک مرغ با پرید
مشاطگان عالم علوی شریک	عوران غلدر با بوش من کشید
ای سایه کمال تو بر شمشیر	و او سایه جمال تو بر فلک چید
ای از خیال وی تو از خیال من	ماه در که از صبح و گره سید
بور از روی سایه اقدس تو هرگز	غریب و خاک کوی تو بر کس سید

<p>مار ابرایگان بخر از بادواع بره ای در دواع تو مار ابرایگان خرید</p>	<p>بر پند از شک بار آورده بر گل از سفید نگار آورده در خط شکین بکار آورده روح با چون نبرد از آورده</p>	<p>بره از عنبر آورده بهریر از قیر نفس آورده بهر چه خوبان را بکار آید در حسن پیش رخ منامی کا نزهت ملک تن</p>
<p>دوش میگردی سباب عاشقان ایچ مار اور شماره آورده</p>	<p>پس به بنیاد آستین ترک کرده پیش از آن چه بجزه که خونم خورد گر نذبا با هم در یک پرده باز می نیکو بگو آورده هم تو کش چون هم تو هم پرورده</p>	<p>وامن اندر پای صبر آورده بهر زمان گوئی چه خور و هم زمان یک بر بیم کن از آهنگ جور خون بهیر نیمی و فانیع بهیر باری از خون مست گر چاره</p>
<p>الوری خود کرده را تدریست زهر خند و خون گرمی خود کرده</p>	<p>گر چه میگیرم که عدا کرده بهر زمان با من چه صفا کرده چشم از خوشتابه دریا کرده وصل را چون عدد فرود کرده</p>	<p>سل میگیرم چو با ما کرده سن خود از سودا تو سر گشته ام گشتی صبر شکسته از غمت جان نخواستیم زده امروز از تو من</p>

<p>شاد و پشامت نریا کرده این دیر بیا ازا بجا کرده</p>	<p>تا زدیگر سکنے ہر سامعے روی خوبت را بے چینی زیوست</p>
<p>النور علی چون در سر کار تو شد بر سر خلقش چو رسوا کرد</p>	
<p>راستی بود مرا شب کرده دای آن سگین گما او خورد باندی تنیگو برون آورد سالما این نوع را می برده</p>	<p>تا کہ دستم زیر سنگ آورد از خم مشق تو دل خون میخورد دل سے وہ زدی ونگا پیر پا چھین دست افزیدین باندی کن</p>
<p>النور علی دم در کش و تسلیم کن کین تم بر خویشین فر کرده</p>	
<p>بد و لم ریج ازان گاشته رایت جور بر بندر اشته تخم پیوند کس کا شته</p>	<p>هرگز از دل خبر ندا شته سپر آنگنده آسمان تا تو کی خود در بزد تو که تو هرگز</p>
<p>بمزی بسته از من و انگ در میان بهم گدا شته</p>	
<p>آفتاب از رخت بتاب شده رخت او پیش تو نقاب شده عالمی سر بسز خراب شده بگرے از رخت تاب شده</p>	<p>ای رخت رشک آفتاب شده آفتابیت آن دو عارض تو زده دینیم ز تیر عسکره گر چه بت لای پریش مرو</p>

<p>بست بر آتش کسم بجزرت بگر افروزی کباب شده</p>	
<p>مسکین دلم بر لب جهان ریش کرده دل ریش شده بنزد جهان سیکنی برده بر عاشقان بهمان گشتی ای دور و دور</p>	<p>جور از همه جهان تو بمن پیش کرده ای بر بیک دلم چه بر ریش کرده لیکن ز جگر بر دل ما پیش کرده</p>
<p>گشتی از شراق چه بخت همی رسد آرمی نیاس باز دل خویش کرده</p>	
<p>تا دل من برده تصد جان کرده بست بنزد یک خلق جرم من تو پدید ای زمین دل شده بر گشتی سر ترا دل بری و انگهی باز گشتی زمین</p>	<p>فانی بر من بوده در غم من خورده من رخ تو دیده اهرم تو دل من بود با خبری بازده گزین آزرده من تو دیدم پرده اگر تو دیدم پرده</p>
<p>چون بود ارم امید و کرد آن سخن زانکه مرا پیش ازین چه چنین کرده</p>	
<p>ارویفت ای بار</p>	
<p>تا زده اندازد بیرون میسکنی هر چه ما از سر گشتی کم می کنیم مادر رخسارت ز بس درین جگر چون بیک نوع از جفانتن در ویم نیست دستنی گاندرین باری است</p>	<p>وز بگر خوردن دلم خون میسکنی در کله داری تو افزون میسکنی نیز با این جور گروهون میسکنی تا زده صد نوع دگرگون میسکنی نیک غار از پای بیرون میسکنی</p>

برزدان گوئی کہ من بیک آفرین
ازین سخن با می بگو چون بسکتی

در حساب انور می هرگز بود
که تو این آیه را اکنون یسکتی

بیا با یاد چون نگار هست
گر ندیاد و در کار یاد هست
هر نفس و در کار یاد هست
این چه از دست کن خاست
پانیک و وصل در تن است
کاشکی روی انظار است
ای درینا که روزگار است
که اگر بر نیت با رسته

گر در روزگار یاد هست
بر نگش چو روزگار از من
بر کن رسم ز یاد اگر نه مرا
نیست در پستان وصل
بجز بر غیر سے شمارم در هیچ
پیش ازین روی انظار هست
روزگار است مایه همه کار
بارگش انور می حدیث کن

در همه نامہات نامہ
در همه کارہات کارہ

تا اولم را اورگانے انگنی
خوشین را بر کرانے انگنی
هر زمانے در جمانے انگنی
زلف چون در حلق جانے انگنی
رہبر عسقرانے انگنی
در لوازم استخوانے انگنی

تا دم وصل انور زبانی انگنی
راست چون جان رب جانے انگنی
در جمان آن دستداری کانتے
چشت اندر تیر بار انش انگنی
چون قرین شاد یہ خواہم شدن
گر کم در عمر و زمانے سپید

<p>گر نظر بر پاسبانی افکنی سایه گر بر آسمان افکنی بو که با نام و نشان افکنی</p>	<p>بادشاهی در گونی چت زبان طالع داری که خورشیدی شود بهر گونی که کار را بوزی</p>
---	---

<p>بامرد کار چیش در خواست اینکه در پای چاسی افکنی</p>	
---	--

<p>احوال ما پرسی نزد یک مانی سلسلت اینک که گره روی پر شافی بدخوی خور روی بیگانه آشنائی نعم اتیقدر نماندگان آزان مانی دای بیگ حدیقم از دست عم ربانی من نین سخن به نغمه نوباکه در کجائی نه دست آن نوار زبان بودی چه پائی</p>	<p>خدمه جاد اهل آخو تو خود کجائی مانو نمی شویست در جود گره آخو بجزوه راست خواهی گر چه پوست نیاید گشتم غمت بگشتم گفتا که زهره داره المن جواب شافی اینک صفت خواهد گونی بید میارم که بر تبر کشم من ببرگ این نزارم من خیره چه بپای</p>
--	--

<p>را بگو می ربا نشد که تیر سبک تو کار خویش میکنی بیان و نشان</p>	
---	--

<p>در دغلا بر خلاف آن چو وصل رایج دی نمود خوش خوشی اکنون بنام در آن پس پشیمان شود برین سبب نالاکر وهم و نه بشود</p>	<p>یا دیدار آنچه به نمود حال من میره در کشاکش ناتجربیات بود حادثه و در بامید بدران ویر بوسه خواستم نه بکشید</p>
---	---

راستی باید از لیت جسم
خدمت من بدورسان و بگو
الوئی این پیشوایانیت

که بے خبرهاش عمر موی
چونکه از دور و سر برافزودوی
که بدو گوی نطق بر بودی

وامن از چرخ بر کشید سخن
تا تو دامن بدویا بودی

مارا تو بهر صفت که وار می
هر دم بوفایکے هزارم
بیت نم بچکس نه وار و
عزاز تو زبان عشوه بود است
گویم که ز دوری تو استم
گویی که راجه کار بازان
در پانی غم تو نزد گشتم
در سرداری گر که هرگز

دل کم نکتہ زد دوستداری
گرچه بیفایکے هزار سے
فرخ تو که هیچ نم نزار سے
مشو تو نو بزم کان سے
دور از تو بهر بزم از سے
احنت سے کسی بکار سے
هم سر کشی و بزم که از سے
دستی بس در فرود از سے

خود از تو نزدی نوئی چشم
کین قصه بگو مشن در گزاردی

به نوی باری مگر خبره است
با میدانی که در دول چشم
روزی که پست تا ز بر نیز می
دو پرده دل جو هم توانی خرد

کام در هر طریقت و گرداری
چو بند جمال پیشتر داری
و انم ز من از من خبره ای
از نماز و طم چه پرده برداری

گوئی کہ ازین بست و فادارم
بر پای جے کہ قصہ کو تہ کن
ای ای حسن جملہ در شانت
بشنام وہی کہ انور صبح یارب

گویم بوقا و عہد اگر دارے
اشب سرا و در و دوسر دارے
زین سورہ و عشوہ صد زبرد دارے
چون طبع لطیف و شعر زوارے

پتوان لفتن اولین و اعش
کہ طعنہ مرآتو بر جگر دارے

تو گرد دست داری مرا گزدارے
بہر دست شمع اکبر و ناسی بن
چو دارم ز عشق تو عمر گزشتہ
چو گویم کہ خوارم ز عشق تو گوئی
من از کار تو دست باری نشستم
تو داری سہر آنکہ در عشق چشم
ور آنجا بنا دم کہ عہد نگردے

سہم بہچان رہسرو مستدارے
ز تو دستبر دہ زمین بردبارے
نیاری مدین خلصیت روز نگارے
ہم از ماور عشق زاوہ انوارے
زہی پائواری زہی دستکارے
ز پائواری زہی دستیارے
بنای و فایر کلام استوارے

ہمان بہ کہ باخوی تو در بہ بندم
کہ الحق میان خوب خوبی نزاری

الحق نہ در وقت محترم یاری
مانہ چو توتی تو ان کشید ایجان
باروی تو در تفکر کم کاہ زرد
در عشق تو گردن گردون را

انانت کہ شرم کہ جای ان دارے
باز اینکہ چاہے دعا آری
از رحمت آفرین پنداری
گردن منہم ہے تہ پابارے

چون سیر کوپن کسی فردو آرسے	اگر سر فیلک بر م رو ابا شد
از من - تان بخیر و بیزا رسے	چون عاشق زار تو شد مہم با رسے
عشای ترا بجان خریدار رسے	شعر و ش مرچو کرد مہم ای و لہر رسے
از تو با صد ملاحت و حواء رسے	از تو با صد ملاحت و حواء رسے

کر پر تو دم نہ آوری یا ششم
از تو با صد ملاحت و حواء رسے

سیر جو رو جد ابا رہی ہزار رسے	اگر قسم مہم بیزان ہزار رسے
بہ شامی چرا یاد مہم رسے	چرا یاد مہم بیزان ہزار رسے
چو تو نامم تیغ پر می گاہ رسے	من از وصالت قطع تا کنی ہزار رسے
تو کس را از شمار می کشا رسے	شمار و صلی تو کی بر تو آن دہا رسے
مرا گوئی تو با رمی و رتہ کار رسے	ترا گویم کہ بہ ترین باشی آن کجا رسے
توئی یا راز کہ خواہم خست یا رسے	تو واروی و ان کہ خواهد اوین رسے
کہ ایمنے بگوش از زگرہ رسے	دل بمنیے تو کے گزارد رسے

ترا چہ در میان عسہ نوری رسے
تو بمنیے ازین عسہ در کناری رسے

ور تو وصفت پیری بود رسے	گر ترا طبع و ادوی بود رسے
طبع و ر بار و دوسری بود رسے	آلت و لیری جمالت ہست رسے
چون توئی ہست گازی بود رسے	گفتن از زجرہ مسلما نے رسے
بدل و جانن مشتری بود رسے	مشتری گر تو مسیری نہی رسے

با همه زهره گر او یس ترا
وید بودی قلندری بودی

بنیاد من مساندی می پانگه انی
ی بیست اساعی پار کو نود چ پیری
جانی خرابی کردم و در آرزوی ویت
گفتی ز رفتن آمد آنکه پدی رودیت

بس رسته بر ره پار می آرزوی با
وی یار ناموا می آرزوی با که مانے
روزم سیاه کردی و در آرزوی ندانی
بایست تیره روانه و لیلان کینک

عمری بیاد و او هم اندر پر و مالت
ناچای : باشد احوال این بهمانے

ای دل تو به با او در
از دست تو بود من تمام
چندان تو را نکو بشنم
آرزوم تو بیشتر بر گرفته
خود را از من بزم قلندری

ازین که نوید او ستادی
آرزوی من گوی تمام
کم مانع بدایع برهنای
خونایه پیشم من کشا و
نادیده بخونایع شاد

عجز از شده است از خوب عمر
اند خردون غم تو شاد باد

آرزوی من زهره می زهره
پرواست بر این دوری با
من ز سر و ای تو بر سر بزم
ای ببردستی بجز ای زمن

آتش آرزوی من زهره
ببر بر من زهره
تو نشانی مانع وقت میزنی
من نداشتم که این فن میزنی

<p>طلبل خود در زیر دامن بیزنی کوندا ندر روی دشمن بیزنی</p>	<p>آستین نیکر ده بر کشتنم تیر مزگان را بگو آهسته</p>
<p>بوسه من بر کف پایت و اسبم بگفته آن بر سر من بیزنی</p>	
<p>آن عهد که بار سبب بنی هر چند که عهد من شکنی من دانه و دل جانانکهنی وز عمار جهانم شکنی تا یافته ز وصل منی چون رفتن آب سوی بنی</p>	<p>همچون کس زلف خود شکستی به عهد نخواست نگار را کس سیرت و خوئی تو تراند از شاخ و قانگم ندادی از بجز تو در حاتم امروز با اینمه میسل من سورتو</p>
<p>از جان من نذر خواه چون جان کوتاه کن این درار دست</p>	
<p>خه بنام ایزد بنیگام آمدی آخرم امروز زور دام آمدی ز آنکه تو نیست با نام آمدی</p>	<p>بس دل افروز و دل آرام آمدی بسکه بودم در پے امید چو تو کار آن عشرت ز تو اندر نیافت</p>
<p>خادم خواندم که تو به کشتنم چون تو با من با می به پیام آمدی</p>	
<p>کان سنگدل خلم را خواری نمود تو آری بسته بدستی دل بنوده دوستدار</p>	<p>ای عاشقان گیتی با آری و هید باری چون دستان یکدل دل پیش تو نهادم</p>

<p>بیش و استاف با قدم بر لب سپار سے کی باشد از لبانش یکبار و سازوار سے یار نیست آنکه تیر بر هرگز جو ستار سے سن زده می نیاید بزم بوسه بپیر و زار سے</p>	<p>گفتند که دولت نام ناگوار و دل سپردن کی باشد این بخت با وی بد او ز دل تیر بر من چه نالی یاری چون ندرت دشمن چو دشمن کرد و زوار باید</p>
---	---

جز صبر و بردباری درونی این نیست
 چون عاشق چو چاره بر صبر و بردباری

<p>عناک است در دوشی هم ندرت کزین سرایه یار کلم ندرت دلم در دوستی خرم ندرت پراپای دلت محکم ندرت نظیر سے در همه عالم ندرت لب شیرین چو ابر بهم ندرت دین یک با جزا محرم ندرت</p>	<p>گر فتنه من عزم ندرت به بند عشق پایم بسته سپردار بدست شایسته که دشمن را بگویند مرا گوی چون زمین دوستی ترا هست پر دکاند تمگاری چو عالم جواب راست چون دایم ندرت دلم در دوستی آخر مرا نیز</p>
--	--

بیدار کرد در دالوری را
 تویی مرهم تویی مرهم ندرت

<p>جان شیرین جهان روشن ساعتی عدل بار در پای افغان اندو جانست و آنرا اینست زغم را پرست و در خون من</p>	<p>دوستاگر دوستی کرد دشمنی به نیارم سحر گرم و سر زنی در سر کار تو کردم دین و دل تا همدانی کرد کار تو ام</p>
--	--

چند گونی خونت اوز گرد غم باست پذیرد پاپی کار و با	انچنین سرور نکش کر گزرونی ازین مصافحت من جز پشنگ
خوی تو با آن خورنی لوسن مدد آ مردے گزور گزراين تو سے	
ای روی تو آیت نکو سے رہیت شدہ عالم کمن را سورق بیت بتنگا سے تروی اول و در کین جانے تاری سبب و عمل باز گویم در کرنے نعمت بجان سید گنہ ادر و در عیب آخر	حسن تو زوال خور دے هر دم تو خستند بوسے چوناکر دولت بہ تنگ خوستے پارست تو زان ہر چہ چوئی بچ تو گئے ہر آنچه گوستے گفتہ تو کجا در جہ گوستے سے ارزوان سخن کہ گونی
من ہم سوزار شد آن غم کز عشق تو در جوان اولے	
انندد لہر صفا و زیبا سے شرم و ارم زویدہ لانی تر گنہ تو ہی کہ بگر مندر ان	رد علم اسج سے نہ بخشانی تو حکم از ویدہ چند بالائے کرہ ہفت چرخ کھٹائے
انور می در گریب غزنی بار آنگہ سے لور سیکنے تصدیون ان تبدلی سیکنے	

<p>بہر زمان تازہ و جفا فی سبکے زانکہ ہر دم کہہ سکتے ہیں آن ہر ازلوں و ازلوں کی یا ہر احوال آتا ہے سبکے</p>	<p>یا ہر وقتا و سہی کہ در تو سبکے کی خود واقف کسی کو کہ سبکے ہر سبکے ہر اعلیٰ ہر سبکے ہر سبکے ہر سبکے</p>
---	--

انتی از عشاق کشتن شادمان
 راست پذاری غوانی سکتے

<p>قورچان سبکے ہر سبکے ہر سبکے ہر سبکے ہر سبکے ہر سبکے ہر سبکے ہر سبکے ہر سبکے ہر سبکے ہر سبکے ہر سبکے ہر سبکے ہر سبکے ہر سبکے ہر سبکے ہر سبکے ہر سبکے</p>	<p>رو ی چون باہر آسمان ہر سبکے اول خوداری غلط سبکے در میان دلی و خواہی ہر سبکے راز من ز غمت چو پیدائش گر بہانی دیونا چو عجب از غمت روی بر زمین ہر سبکے</p>
---	---

چون گرانی از دہن خرابی ہر سبکے
 دل چہ ہر الواری ہر سبکے

<p>یا انان لب شکر ہی ہر سبکے چون دل او دگری ہر سبکے از دل او نہر کے ہر سبکے از اسید بر کے ہر سبکے سالہا شہر سبکے ہر سبکے</p>	<p>یا بران رخ نظری ہر سبکے یا مراد رسم و اندیش او نیست از دل نہرم از عم او ہر سبکے ہر سبکے ہر سبکے آنرا من ہر شب بچش ہر سبکے</p>
--	--

یارسباین نالہ بیٹا کدہ چند	انرا ترا اثر سے باہر سے
رشتہ نصبت مارا پس ازین	ہوا زین با دوسرے باہر سے

ہرچہ گنہاشتم آخر خرم نشس
الوری را گز سے باہر سے

در حسن قرار تو بسیار آئی	در جور نظر روزگار آئی
چون شاخ زمانہ کہ ہر ساعت	از رنگ و گرہے بیار آئی
ہر وعدہ کہ بود در میان آمد	تا مدگر آنکہ در گنہ آئی
در کار تو سے فرود شود روزیم	آخر تو چہ روز پریم آئی
گوئی بصرم کہ از تو بر گروم	تا بر سر نالہ سے زار آئی
سو گز محو ز کہ من ترا و انہم	بے کہ بقول استوار آئی

گر عشق ز الوری را سوزی
بنا کہ کیف بار بار آئی

ای دوست بکام دشمنم کردے	دل بروی دزان پسر جگر خوردے
چون دست ز عشق سرد بر آوردم	از دست شد بوسہ بر آوردے
آن دوستی چنان بدان گرمی	ایماہ چنین شود بدین سردے
گفتیم کہ جو روزگار بر گردد	تو تیر چو روزگار بر گردے
گفتے نہ کہم چنین معاذ اللہ	ویدی کہ بجا بست چنان گردے

در خود تو نیست الوری را یسین
تیری پیشہ و تیغ تو در گردے

<p>تیرہ رایم زعم مشت ز اسے نبوی کی کہ تازہ دارم راسے باکہ گویم کہ بند من کشتا سے باز بستہ زمانہ راسر و پاسے</p>	<p>ر زور و یکم ز چرخ و دندان سے باسیدی کہ سرخ دارم راسے باکہ گویم کہ حق من لبتناس از قیاسے کہ تکیہ گاہ منت</p>
<p>روشن شد کہ در بساط زمین نیک چہ کنیا فرید خدا سے</p>	
<p>ایچنین از کجا ہے گئے چون بت آرزوی نبیانی رہناشت تا پہ چہ اسے</p>	<p>ایسہ چاہکی و زیبا سے چون رہ چار دہ بہ نیکو سے من سخا ہم ترا مسا ذالند</p>
<p>کے تو ان کر دنت بہ مانند کہ تو خور مشہد عالم آرا سے</p>	
<p>دست عبد از دامن محبت رہا تا کی گئی چون مرد رہا ختم با تو دفاتا کے گئی جان بہر پیرا بہن صبرم قبا تا کی گئی مر مر ایجا رہا ہر دو دفاتا کے گئی</p>	<p>آفر ایجان جان باہن جفا تا کی گئی ماہہ ام دور ز عشقت ایجان دجا چون کلاہ خواجگی بجا رہ بہنا دم نہہ چون بجز جوب و جفا کاری نہاری و زور</p>
<p>از وفا ی لوری چون روگردانیدہ شرم در از روی داخ جفا تا کی گئی</p>	
<p>تا جان بر من پوزندہ میسکنی حسدہ دزدیدہ پنہان میسکنی</p>	<p>از من ایجان پیکو پنہان سے گئی آنکارا گشت رازم تا ز من</p>

<p>گرچه دشوار است آن می‌کنی آنچه تو از کرده‌اشان می‌کنی</p>	<p>خون دل‌های عزیزان ریختن تهره‌گی دارم که گویم پیشکش</p>
<p>آنچه ممکن گردد از جور و جفا بر دل مسکین من آن می‌کنی</p>	
<p>کان بفری کنده تمسک از روی نیکو چنین کنده از باج ممکن شود که آن با که بفری سندی چنین خار گفته اند این حدیث فار بنویس یادگار خود از گر بر آری بجزه کار سر و دندان سپید بگرد روی همی کند از گفته ام این را بود تیر از</p>	<p>با من اندر گرفته کار هر چه خواهی می‌کنی با من بعد از نیم کیش رو ابا شد روزگارم همه شکفت از تو گویمت یوسه مرا گوئی لیکن از عشوه بایست در بهم پوسه در کار تو کنم چه شود چون بجانم سیاه خواهی کرد راستی زشت می‌کنی با من جان بدو ایا وصل تو دارم</p>
<p>گفت اگر رایگان و منت و بی بجز منت به تیر باز از</p>	
<p>دیدی که دست جور و جفا باز بر کشاد باز دست با بدی خود دست بکشاد کارم ز دست گرفته بزرگ کار چون فکاد</p>	<p>دیدی که پای از خط فرمان بر بدن کشاد بر دم ز پاسه با بدی تو دست بر دگر بر کار من نمی بچنای پاسه هر ز پاسه</p>

<p>نعم طبع خند مرا چو نعم خورد نم تو شادی نہ رہنجات میر سدا حسنت یار باد از ما در زمانہ بہر طالعے کہ تراوے</p>	<p>سنا و آن زمان شو کہ مراد رنگی ہوئی گوئی ازین پست بہد رنج یار باشم از طالعہ ز کس چو وفا نیست پس کہ مانہ</p>
--	---

<p>عشقت بجا کہ ز بوم بوم چنانکہ بوم   چنانم بیاد داد دادی چنانکہ دادے</p>
--

<p>کہ نیکوتر زمانہ آسمانے بیا کامر ز چون جان جانے چہ بیگویم بعد جان ایگانے عجب ہم بہ کران ہم بر بیانے تو تیز آرمایہ خوابے تو لانے مرا بہ تو بدل باشد کہ جانے</p>	<p>مرا ہم از بزم چشم من چہ جانے اگر چون دیدہ دول بودیم دے بیکدل وصلت از زمانہ برانہ تو گر با من نہ بیوی نہ ام من حیات اپنی گرو دگر گز آنہ ترا بر من بدل باشد کہ یارم</p>
---	---

<p>من از روی تو بر کشتن نہ دانم   تو بر گروئی از من آن تو دلے</p>
--

<p>آتش ز روی اندر من چون دود برفتے چون دودی تنگدل زود برفتے از دماغ خرق تو بر آسودہ برفتے تا کہ ہر ما وصل تو خشنود برفتے</p>	<p>ای پیر بہت آلودہ پس زود برفتے چون از روی تنگدل زود برفتے ز انکار کہ در باغ وصال تو دل من ناگتہ من از بند تو آزاد بخستم</p>
---	--

<p>آہنگ بجان من گسختہ ز روی   افسوس مرا دم نشد زود برفتی</p>

<p>ولم بُرودی نگارا اور میدے بجان چاکرت گر قصد کردی نخا گنہم من از عشقت بگفت بیا بر پیش این دامنم خواست</p>	<p>جزاگ القدر خیر ابرج ویدے بمحر القدر بدان سمت رسیدے سناؤ اقدر کہ از من آن شیدے کہ خطا دور دفتر جانم کشیدے</p>
<p>کوٹن باری بوجہ صلت در پذیرم چو باین جملہ عیبم در خریدے</p>	
<p>سر آن داری کام در مرا شاو کنی خانہ صبر بلم کہ تو گشت خراب تا کسک پا تو مرا ز آتش سو دا مرا شد فراموش مرا راه سلامت</p>	<p>دل مسکین مرا ازعت آزاد کنی زان لب لعل شکر با چو آباد کنی بر زنی آب ہمد اندہ بر باد کنی چہ شود گر بسلاست دل من شاو کنی</p>
<p>آخرت شرم نیامد کہ ہمہ عسر مرا وعدہ وادوی بر ہمہ پیداو کنے</p>	
<p>گر قرار دزمی ز من یا و آدمی خرمن اندہ کے ما ز می بجا کے کاشکے ر دوست بردی چاہے کے نام پیداوا از جهان بر خاستے</p>	<p>دل گیا از عزم بفر یا و آدمی کے گر نہ سوئی نہ عمل تو با و آدمی کے بنت با ما شمت استا و آدمی کے گر ز زلفت گدگہ وا و آدمی کے</p>
<p>در بیان وصل تو ام ممکن شد ما شقت پرستہ و نشاد آدمی</p>	
<p>ای کار عزم تو عسکری</p>	<p>اندوہ عزم تو شاو خواہ</p>

<p>در چشمه خون چشم خوار سے شب و شن گشت در روز تار سے بر کندہ سنال کا مگار سے وی مزبت غم نہ تو کار سے خونست بعد ہزار خوار سے آزائیت شہر سے چشم بدو در دنیک باہ سے ہر گونہ ہمکنی سوار سے</p>	<p>از کبر نگاہ دار رویت از تابش آن دو تاب نلفت فقہ غم تو زینع و لسا ای شربت بوسہ تو ساتی گوئی بی من دل تو چون است روزی کہ غم تو ام منافی بایاران آن گفتند جنت امروز تراست چو ریاسن</p>
--	--

ترسم فردا شود منطالم
تاب نقد السدک ہارے

<p>چو بود آرزو مقصود زین آزار یعنی روادار کہ خواہد تہا نیار یعنی شو غم نگا نیار ان بازار یعنی</p>	<p>علم بروی و بر گشتی نہی دلدار یعنی نگار زانین جفا کردن ہر اکرامین نیازم دگر جای دگر تیز است روز چند بار است</p>
---	---

مکنے کہ در غم ترا ہرگز نہ بگذارم
کہ زن حیران بہانہ تم از ان گفتا یعنی

<p>قدما پر کنید و حجرہ حالے زن رووی بیاد و بادہ حالے مے خوشتر ز شبای و صا حالے اگر زوشکر گوئی یا جانے</p>	<p>مرا و تو خوشتر امروز حالے کہ و انتو تا چہ خواہد بود شہروا نہی و سوز ترا ز آرد و تہیران ز بلع خود نماہد گشت گردون</p>
---	---

<p>قدح بردست من تا بنا نوشتم بیانا محدودین زین المعانی</p>	<p>ای اصل نشا و نشادمانے در جان باشد عزیز جانے دور از تو بتا چنانکه دانے ربنخی برگیسر اگر تو آنے زین پیش ہے مکن گرانے</p>	<p>ای نهایت عیش این جهانے گر روح بود لطف روحے کفنی که چگونہ توبے ما از درد تو سخت تا تو انم گر دیم بر پسته قناعت</p>
<p>گردست رسی بود بوسے کاری بودے ہزار کارنے</p>	<p>بد خو چرا شدتے از مرانگوسے یار ب چه چشم زخمت خوبیت رانگوتی بیگانہ آشنائی بد خوئی خوبروسے ہر ساعتے بکلم دست جہا چہ نوتی</p>	<p>ای خوب تر از خوبی غرم تر از نکوتی در نیکوتی تمامی اور بد خوئی بنهایت در دوستی ستائی گر دشمنی فسرائی گیرم کہ برگشتی دست عنایت از من</p>
<p>جرم نمی دگونی وارم ہزار دیگر ای زود سیر بردست تو بہانہ چو</p>	<p>تا کہ ہستم با وہ پیامیم ہے بشہ تقدیر کشایم ہے چون دے زیشان بنایم کر بزخم و تیسار نفس زایم ہے</p>	<p>یک زمان از غم نیاسایم ہے سیکنم تیر گوناگون دلے چند با غم در وفای دلبران جان و دل اور ہوا موشان</p>

	میردم هر جای دیویم کیم سرا عاقبت نومد باز ایم سے	
نه جز تیار تو تیار وار سے انین بهتر چه باشد یادگار سے یران امید بودم روزگار سے		نزارم جز نعم تو عسکاری مرا از تو عسم تو یادگار است بران تا روزگارم ای خوش از تو
	همه ایستد وصل وصل تو به بستم بهر شد عزمم نکشاد کار سے	
بنام ایزدالحق کو قول دار سے بیاور میان نه بخت هر چه دار سے سرمانداری میان چه آرد سے که دل میرزانی تو نم میسپارد سے بهر ده چلویم در خواست کار سے		نگفتی کزین پس کتم سازگار سے بیانه چه بوی کرانه چه گیر سے همه نذر لنگ است کز تو نشنیدم باضاف بشو چنین راست آید عزم دل چلویم تو زین کار دور سے
	همان یکمان در دورداد هم کتم با تو در باقی آن دو دستدار سے	
یکدوره مرا دوست ازرم نزار سے تو شرم نزار که ز من شرم نزار سے و از زبوتن خویش چرا زرم نزار سے		یکدم بر اعانت دلم گرم نزاری من دوست نزارم که ترا دوست نزارم این کج بیداد تو بس جوی دل نشت
	در دفتر نندی دورستی که بهمانا کیسوره بر آید که توان برم نزاری	

گر من اندر عشق جز تو بیج یاری داری
در نہ کردی تو بار و بیارم تو اندر چشم خلق
ہم ز باغ وصل تو روزی گلی صید و لم
نیتی فریاد من چندین ز جور روزگار
تا دامن ہر شبے کم باشد می از آسمان
چون نیگیز و قرار کار من با وصل دست

ہر زمانے تازہ با وصل تو کاری داری
وز غم و تیمار تو تبار و دار سے داری
گر نہ ہر دم ہچاوتیہ رخسار سے داری
گر چو دیگر مردمان خوش روزگار سے
وز نعمت گریز کو اکب غمگاری داری
کاشکے چون عاشقان با رخساری داری

روزم از عشقت چو شب یک بگوشی اگر
بزلقب از نور رویت یاد کاری داری

قرط بکشاوی زمانے نشین پیش گو سے
در عذر گرد موی بہ بندد بکشا سے
ای شدہ پاؤلم آبلہ در جستن تو
سنگ عشق تو چو شکست بموی دل من

روی بنامی کہ امر و چنین دارد داری
کہ پذیرای گره شدت منم از موی چو پوی
چون ہرست آمد دل بندہ دست جو سے
باز بایر زون آنز بہین سنگ سپو سے

انوری پاکیزا ہر زعم عشق تو شست
گر تو زود دست بشوئی بکنیم دست ریشے

آگ نہ از عالم ایجان و ز نرگانے
عمر سے ہے گزارم روزی ہی شام
ہرگز زمین بید سے یکر و نہ بوقاسے
در کار من نظر کن بر حال من بچشاک

وروا کہ در فرقت می بگذرد جو سے
روشن چنانکہ آید عمری چنانکہ واسے
ہرگز تو نہ بدم یکر و نہ مہربانے
تا کی ز بوفانی تا چند بر گمانے

این تارنا موافق ربیعت بی نہا

پرسی و گونی چسکوز تو چسکرم
میدل و بے یار بہیمان کہ تو ویدے

گر جان دول بندست عم تو ندادے گر بسم زلف پر چشم تو نیستی مرا ور پر سرم نوشہ بنودی قضای تو اکتوں جو وقتا دولم و رہلاے تو	پامی نشا طر بہر کویان ہتا دے من کار ہای بستہ خود پر کشا دے شہرے پرا ازہمان ہو چون قتا دے ای کلج ساجے بجمال تو شادے
---	---

گر بے تو خواست بود مرا عمر کاٹکے
ہرگز بودے وز ماور ترادے

جانا بکمال صورتے تے وصفہ رخ تو چگونہ گویم با وصف تو ملک جم نخواہم انصاف اگر وہیسم جانانا	در حسن و جمال تے تے آئے میدان کہ رخ قیامتے آئے زیرا کہ تو پیرزے ملکہ تے آرستہ خوب صورتے آئے
---	--

گفتے کہ تو رام الوری باش
لیکن چسکرم کہ سائے آئے

ای دل تو مرا بسا دو داوی از دست تو در بلافتا ہم از دست تو در بلا بر گشتے خود و مرا ہنضم فکرتے سے نخترہ شہد است از تو جانم	از بس کہ نووی دوستاوی آخوند کجا بہن صتاوی خونتا بہر چشم من کشاوی نادیدہ ہنوز اسبج شادوی از خوردن عجم تو شاد باوی
---	--

بسم اللہ تعالیٰ شاہ

رباعیات

کرم ملک جو تو خدا لگائی دیدار است	شاہ با بجزائی کہ ترا بگزیدہ است
روزان بگفتی شان شبان بخشید است	خود جو تو کہ دیدار است کہ حدیث جان
بخشید جو تو بیچ شام و دیشا یونسے	شاہا جو تو ماور زمان زایر سے
یک ملک ستان ملک بخشا یونسے	ما شتر تیرا ابرار تہا پس ازین
ہائی کہ درت قبلہ آفاق آمد	آئی کہ گفتی حاسن از رزاق آمد
ادل سہی سے واسحاق آمد	منصور و جهان توئی اگر چه مقصود
تا بود بخون زمین عمم دل خوش	پائی کہ ز بند عمارتے ببرد و بست
بھی بست خوشی مانہ پاپت بست	ای تلخ مسر زانہ آخر کہ ازین
باد اثر تو قوم را دو معنی حاصل	ای گوہر تو خلائق عالم علی
چون لالہ بر اندیش ترا سونہ دل	چون آب کو خواہ ترا حکم روان
بزدیت زیارت آرد و بہت	ای روزی ختم پیش حور و حشمت
کاپا مشد شد ہزار ذکر و حشمت	اگریشہ طار از ہیں چو جان شاہا
دین نام بچہ و دستان شور شود	آخر عم مور از دل ما دور شود
فرمان دو گیتی ہا نشا پور شود	لکڑ کش گدہ دن چور آید کمال
وزدہ است بحر بست گیتی پر نور	خورشید ز را می مستقی ہا و نور
است رہا خلیفہ سلطان	وز رایت دین رایت دین خلیفہ منصور

ساقی تو بیج رای خود مسند ز شد
 رایات تو از پای فلک نشیند
 ای امر تو ملک اعنان گرفت
 روزی بومنی سپاه تارنده تو
 ای شکر تو روی زمین گرفت
 روزی به بهانه شکار سے بومنی
 وی قهر تو کنی که اجل میسر آید
 آن قهر جانگیر خیان میبایست
 ایجاہ تو چون سناک و عالم چو سبک
 یک چند تر از کاب بردست ملوک
 شکر آیزد که خسر و هفت ایشیلم
 از آتش فتنه بر کران شد چون کبک
 در موج خطر ترغی همچو کلیسم
 از مجرزه آن ماه بگردی در نسیم
 ای زیر پهای بہت چسبند مدام
 و قیال تو شاهین و کبوتر ایام
 غم سے باید کرد و بر شک آید نوع
 شام همه شبیات به صبح آید متن
 ای سایہ آنک ملک او دست قدیم

ما بر همه خسروان خداوند نشد
 تا ملک خراسان چو سر قند نشد
 ختر اک تو دست آسمان گرفت
 پیر و شدہ ملک جهان گرفت
 نام تو و یار کفر و دین گرفت
 از روم کین کرده و چین گرفت
 و امر و ز بقا بعدل سے افزا
 و ان عدل بہانہ را چنین مہایہ
 یک شد ز نوبتے جا و تو فلک
 یک چند تر از عا نشیہ بر دوش ملک
 آن شاہ مبارک قدم آن شاہ کیم
 در آب خطر بیا حل آمد چو کلیسم
 در آتش فتنہ شاہ چون بر اہم
 مسومان را از آتش آب چیم
 کہ یک از نظرت گرفتہ با باز آرام
 سیمرغ نظیر خسرو طوطے نام
 راچی بکفت کہ و غفل کرد و روح
 صبح چہ روز نہات عناصر ہی بیج
 تا چند ازین فلک چو کوزنی دیم

یکروز کن این کار کہ سلسلہ سلیم
اندیشہ انتقام چون خرم کسبم
با رخ چو با آتش اگر زدم کسبم
ہر گویہ ہیست تو خرسند شود
درازا کہ بندگی پذیرے یکرور
ای ماہر گاہت سر و گردون رخسار
در ملک شدہ ملک پن بلخ تو نیست
در چشم تیغ بگفت آب مبارک
بے نام مبارک تو بردست ملوک
ہم ابر بردست در نشانت ماند
ہم رعد بگوش قرمانت ماند
ای عمر تو عمر کارانی پرست
زمیندہ تر از مجلس دست تو مبارک
با قدر تو آسمان ز ہم ریخت باد
گر کم کند از ہر تو یک موسی فلک
چون ہر علم زد بحساب ماند
تقدیر بوزم تیز گام است ماند
ایشاہ ز قدرے کہ در بازوی
در نہ کہ نشاید این چنین جا بگدست

دلہ

دلہ

ملک ست باز چو کہ الملک عیسیم
تقریر ہشتان بیک خرم کسبم
گردون ہنم اسپ چو خوار زہنم
آفاق برد جس زمین مسند شود
شب را بجر محال خداوند شود
وی ملک ستان سکندر گیتی بخش
بر گردوہ بند بخش پیرایہ وحش
در زلف تو از بے گتھی تاب مبارک
در آب فسر وہ آتش تاب مبارک
ہم برق تیغ جان شانت ماند
ہم ز الد بیاران کمانت ماند
اقتادوہ بہا پریش بزم تو ز دست
بر گردن عید تیغ پیرایہ زیست
با خاک ورت ستارہ آینه باد
خورشید ازو ہوئے آویختہ باد
چون چاروہ شد ماہ بجا مت ماند
روز و بوطا و اون دست ماند
تیر تو بنادک قصا ماہ چست
پیکان دوم بر سر سوار دست

تو را ای تو از قریح ز شمشیر آمد	دول	گر دستت ز بر فلک زیر آمد
نصرت بزبان تیغ نصرت میگفت	دول	تا باز که از ملک بقا سیر آمد
شمشیر تو با خصم تو پیمان نکند	دول	تا ملک عراق چون خراسان نکند
اسب تو زمانتین فرود تا سا به	دول	تا پیش و تلخه جولان نکند
ای گوهر تو اصل منسیل آدم	دول	روی ذات تو معنی عبارتت نکند
تا حکم گفت نکرده بشکوه خلق	دول	وز خائفتن آدمی میاورد بشکوه
استاه مجذبت بهر خاک درت	دول	خوشید که باشد که بود کج سرست
شده هر دو جهان و بندگی تو بتر	دول	چند آنکه به بندگی جبه و پورست
گردون چو پشت و خاسته بشید	دول	با خلق برسان شیوه چه انگره سین
چون نشینی با دشمنان بنسزد	دول	چون نشینی گردستم به نشیند
من میده که کتر سک گویت با هم	دول	این برین باشد که مع گویت با هم
اقبال نیم که سال و ماه در شب و روز	دول	واجب باشد که پیش رویت با هم
ای عشق بجز غم رفیق و گر آرز	دول	ومی اصل غم توئی سری بپوش
ای بجز تو گفته بریزم فروست	دول	وقت آمد خون بریزم بر سر
ای صبر دست دل عشق بپوش	دول	این باید مرا من غم خواهم زد دوست
کام روز مرا بر آتش عشق نشاند	دول	و در سر زلفت پار سالیان
با دل گفتیم که عشق چون بود سکون	دول	در دهن صبر چنگ حکم کن بود
دل گفت ما که بریز با بر نشود	دول	عشق صبور اگر بسن غواش بود
گفتیم که گنج چند بر رسم غیرت	دول	تا بود بر دل نبود کبر ز سرت

خود هست که شکر هر زبان بیشترش
 زبان پس که دل و دیده بجم در سپهرش
 صبری بتوانی ز غم کار هم بخوایستی
 ایدل تو ترا ابتدا دل از جهان بگیر
 با فی ثریب این حلقه در راه دور گیر
 با آنکه غم عشق تو از من جان برود
 تا دست رسی بومر با این درد
 شبها ز غمت شدم کسشم با یو بود
 بس روز و گزافانم بیه کور کنم
 دل با ز تو دور و امن غم عشق آویخت
 پس تا مدتی ز دل من اندر و ندان
 نهی دل خیزان ز غمت بهشت گزینت
 می لالت زودی که صبر شدم گیر
 گفتم که به پایان رسان درد و غنا
 دل گفت که احم صبر با را و چه کام
 با نیست چونو بهار از رنگ نوزان
 پارا ای بهم انگشت ز زبان کرد و زان
 ای با تو پنهان شدم بیگانه شدم
 از شرم بپریم از چهره رخ فرو

وله

وله

وله

کنون من زار می و شقیقتان در تر
 با عشق سبک شون و آیم بسبند
 ای صبر کونی که ترا تا چه رسد
 و آنکه بفرغت بی آن دلبر گیر
 وین با بزنج آن صده و دیگر گیر
 و آرزو بهزار درد و بیدرمان برود
 انگشت هیچ شاد می بتوان برود
 و ز دوری تو بر آتشم با یو بود
 با ایند خوشی خوشم با یو بود
 صبر آمد و گفت خون عمر با پرینت
 دزد دست عنان تو بیکار ز گزینت
 بز غمزه آن ز گس سنتت گرفت
 از پای و ر آمدی دستت گرفت
 ز سی بزنده شادمانی دل با
 در ز غم سختی شاد کامی از گجا
 عیبی که بهر با تو ان گشت از زمان
 من در غم او بیانه انگشت که زان
 از من اثری مانده ام در دست
 آن دل شده ز غم و آگوشد گرفت

دوشینه اگر چه جانم از دور و چاک است
 بر بوی عبادت تو آتش بر لب
 ای دل جویند به سپهرت کردن
 برین چه بود جز کف خزان کردن
 کو آنکه ز غم دست بجائی زد می
 بر جیگری دست رسم نیز نماند
 چون آتش سودای تو جز در دوزخ است
 در صحن وصل تو نیکی گویشدم
 روزیکه کیم بجز ترا بر دل خویش
 چون است که در دامن دل آرم
 هر روز اگر تازه غمی با بدوست
 در عشق تو کار را بچو میا بر دست
 گفتیم که شارسه بگیم گر آنی
 تو زنده بجان و گران میباشی
 نی و ز وسایل تو نشانی دارد
 بچاهم تخم هم جوان داشتیم
 در دست غم تو دانی پرستیدیم
 دین طرفه که با تو زو جان میباشیم
 گفت آنکه وار و سلامت به نمود

دل
دل
دل
دل

چون تو بعبادت آمدی بیخ و دست
 زایز و بد با دور و میزاهم خواست
 نتوان بجزوش و زور رزق آوردن
 دیگر چه کنم و لا چه دانم کردن
 پا و طلب وصل تو دادی نوسه
 آن دولت شد که دست پائی تو
 سکین دل من امید بود نداشت
 چون بخت نبود گویشتم سو نداشت
 گویم چه کنم تن ز غم اندر آتش
 عشق تو گر بیان دلم گوید کش
 از بس بود کاخ نیباید است
 در دور فلک تو ستمی با بدوست
 گفتا که ز غم برین هم بناسی
 از کی به خویشتن قطع کنی
 سنی جان ز غم ارق تو مانی دارد
 و آن خون هزار حیل جانسی
 در غم ز دست مرگ زشت این بار
 دست تو بخت است بخت بخت
 توان بخت کند و فاد بر که در دست

وہی آن ہمہ گفتا یقین گشت نمود
 تو اردو خیل خوار خجل با بود ولم
 و در دست عمر کسیرے از دست دوست
 نادست امید با شکستیم زد دوست
 دشمن در بجای شب چراغ بخیزد
 چون دیدہ فرور بخت یخ جیانی
 ایجان تو چه میکنی چراے یا بی
 صد پرده شبے فلک زمین بواند
 از دست شہم روزہ شب بگریزد
 ہر تیرہ شبے کہ رہ بر دور کا تیرہ
 با اینہما ماتم فراقش دارم
 این عمر کہ سرمایہ ملکتم نمود
 وز زمین جنین زندگی پیش از برگ
 دل در حسم آن لغت چپا کر
 منم بیدل دم بہر حال کہ ہست
 مینوز تو خرمن مشکیا نے سن
 واسن بچہ پیش و در دمن باز زمین
 پشتم زلفت منہر حقیقی سے سنت
 ستر کہ ولم ز جان ہر دشت نگاہ

و امر و ز نداد دوم پتیا تکتے سوم
 ایسہ سر چابی بگل با ذوق علم
 چونانکہ منہ اسیر دل با بود ولم
 زیر لکہ فراق پستیم زد دوست
 چون ما بچین و ز شکتیم زد دوست
 و ز دل اثرے نما ند جز سو گاہے
 نیکو سر و کار بست تو دور پانی
 تار و ز چو شب بیدہ بہ بیرون آورد
 آنکس کہ چور و زمین شبے بگذارد
 گردون بحساب عمر من بر شمر
 گرچہ ہزار گوئی ہفت گذرد
 چون تیسراں لسبر نیبا بود
 روزی بہ ہزار مرگ میا بود
 جان گفت کجاں دل ازین گلدہ
 سکین جو پرور سید پائین شکست
 تاسے نم از غم تو خرمن خرمن
 من انم دمن بانک شاسن دامن
 رچہ ہزار ان گل زارم شکست
 آنکس زبان حال با خلق گفت

گفتی چه شود کار فراقت یک سو
 آن روز ز رویا شکست بجای
 جانم که غم تو از عطای آرزو
 در دست عشق گر بریزم خون
 با خاک برابرم ز بے شکلی خویش
 یارب شکر دهم ز بے شکر شیای
 روز یکم یلا از شب تیره برم
 نگر ز غم تو در چو خون جسم گرم
 گردون به وصل با موافق آن بود
 امروز زین شکر تو توان بود
 در گذر گریزم از تو ایمان کرد
 چون از سر این حدیث بخواست و لم
 آن شد که نیز و یک من در خوشای
 جانم پس زین نیز بینی تو بخواه
 آتش به خیال بر بناد می توخت
 با اینهمه هم یاد تو بگو در سهرت
 بر آتش بچرخم از تیشتم
 از باد همه نسیم زلفت یابم
 هر چرخ رسید از تو دم سرد دم

چون اشک حشمت گرم با تم بستو
 دان گرم سهریای چو آنکت پس
 وصلت بکشیدن بجانے از رو
 هم شست با نوجوان بجانے از رو
 از دل خیل از دوام و تنگی خویش
 تا با نهم ز تنگ بے شکلی خویش
 میگویی شکو و باز پرستی نگرم
 تا روز گذشت غنیمت شرم
 کان تعبیه بچو در آن پنهان بود
 کجا تو ز وصال هم شب بچران بود
 باور و بازم از تو و زمان کرد
 دل بر کتم از تو پیش جان کرد
 دشنام ترا طالی بقا با در باب
 بر آتش من چون سخن سرد تو آب
 پس خاکم را بدر بردن ز جویست
 از آب بچو نیادم با تو در دست
 با خاک در تو هم بر لب نگریم
 در آب همه خیال رو دستیم
 بر جو امن غم نشاند و گرد و لم

خون دلم از دیده سپا بود عمت
 جز بنده رفیق و عاشق و یار گیر
 در کار تو کار ام از بجان یار
 از بهر بلال عید آنه ناگاه
 هر کس که برید گفت سجان
 در سایه آن مشوش که تراست
 می برد دل سیده فانیه میا
 زلف تو برشته یار آورد گشت
 زان پیش که دست از نگه توان
 زلف تو نیت یار بیرون آورد
 آرا نگش دور و دور زیر نگاه
 زلف تو از آن دم که دلم بر بود
 مانا که حکایت از لبش بود
 زلف تو که بر فتنه کنون می آید
 و ای از شب زلف تو که کاشی نیست
 کیش بر گردون بخت می نگری
 یک قطره از آن بر رخ ز بیات چکید
 چون چنگ بگری اگر مینوازی
 آنرا که چو زبر کرد گو یا غم تو

دور از دل در خانق از تو دور و دم
 غمخوار تو ام حسر مرا خوار گیر
 تو پای بکار بر من کار گیر
 بر پام دوید و هر طرف کرد نگاه
 خورشید بر آید است میجو بر ماه
 ای بس دل من سخته نمکش که تراست
 دور از ما پس انگیزد و خوش که تراست
 هر جان منم که بود در شهر نشانی
 روز دوست در زیر کلاهش نشانی
 این کار که دانند بجا اینجا
 تا شهر ازین فتنه قرار یابد
 از زیر کله روی کبکس نمود است
 که جمیع عاشقان چسبست بود است
 از غارت جان منی غم آنست
 بس و ز قیامت که جهان آید
 و اشک دیده خون دل جیام
 این حال سپیدان از آن گشت
 هم در ساعت پرده در انبار
 چون ز ریگت ام بر بدن انداز

ریش تو چون خوش گزاد آمد
بر جنگ تو گویی که زبید او آمد
گفتم ز فراق یاسمن سیگرید
دی طوف چمن کرده سه چار خورده
دی طوف چمن کرده سه چار خورده
اد چون گل و سر او عاشق دار
آب رخ یار من نزار می ای گل
چامه چو دری بهنگ چو زاری ای گل
آن ماه که نو سر مشرد یار او
چون گیر و عکس از لب میخار او
بیمه دل خویش کرد بانگ اندیشم
یا دم نماید نه میر بجان دسر تو
منزل دور است و روز بیگانه بیک
نسیاب منقطع فرادالتند
جانا دلم از شراب غم خشک کن
در عشق گران رکاب میری دارو
عدل تو چو سایه بر محالک پوشد
چون میوشی که نوش با دست گویی
ای مستر تو قده عده دولت گل

ز لعلین تو چون دست شمشاد آمد
کز دست تو همچو من لعل بر باد آمد
دین ای که نه از در چمن سیگرید
آهنگ حزین پرده خسر کرده
آهنگ حزین پرده خسر کرده
گل جامه و ریده سر و حال آورده
چون یا جعل فرد نیاری ای گل
سرایه خرد و خفته نیاری ای گل
خورشید می نشاط نظاره او
سر بر ز نواز مشره رحساره او
یا بیم تن خویش کز میانت اندیشم
الاکه ز خاک آستان ت اندیشم
ره ردکش انتظار همراه ای دل
این راه دراز و زود کوتاه ای دل
چشم ز سر خشک صدم خشک کن
نهانم زین ستم خشک کن
سکان با ندوبس که از گفت خبر نشد
خورشید بباه و دشتی منو شد
خصمت که ز غلظت مست شد

بیدار و سیر با دو کم عمر چو گل
 درستی اگر نژاد تو خواهم شاید
 میدار تا دوران چو تو کم زاید
 آن روز که ملک یافت انرا می فرست
 آن سایه که بر پایه زلفت نشید
 رای تو که آفتاب فصلت و هنر
 تا کرده بر دو تمام رسا تو گذر
 بو طالع بنده آنهمانے همه مرد
 هر طالع بنده که بود آورد
 منت زده که کله داشت پشت
 گفتش که کج یافتی گفتی
 دل در بهوس شراب گلگون
 روزی کسی فراخ نیکو خود
 دوش از سر رویت درستی
 گفت اینچو علی زتیه ما هست که من
 و عرصه تلک که کین پذیرد
 خورشید فرختم فردی سیرد
 ای دل چو غم نوت بود چو
 با عشوه کو دکانه می نیز و کنز

چون آب فروشان لکد کوی چو گل
 نغمه و پرده بند و ارپودن بکتاب
 بخت تو نیم که هیچ نخواهم تا به
 از هیچ فلک بدست نتوان آورد
 خورشید پیشه نتوان آورد
 گر یاد کند شب است از نیند فر
 که آب بنما صیت بر افرازد سر
 هرگز غمسم اینجهان تو بخوار خوار
 و نام پر دامن در صحن کرد
 در لغت و نماز و پیش بر گشت
 بو طالع نغمه و کبرین شت گذر
 با بر بلادنا با دوت خیک است
 روزی فرختم از دل تنگ خود
 گفتم فلک نیست شدم گریه
 بو طالع نغمه بر زبان میرش
 تا چند که هرگز چو بنی نگر نژاد
 بو طالع نغمه کو که دستم گیرد
 چون کار ندریرگان مشو سیردین
 با نین دزل عاقلانه همبر میکن

ای دل جو منی مند سپهرت گردن
 هر من چه بود جز که بگفت خون خوردن
 دی می شدم از شکو ذشاخی در دست
 بر گشته بطنه گفت ای عشق پرست
 گفتند که گل چنین بکیان راست
 گل گفت که با تو چه بود زنگم راست
 زلفت تو که در فتنه کون می آید
 دی از شب زلفت تو اگر کار نیست
 دل در غم زلفت چه ساکن نشیبت
 شوم بر دل و دم بهر حال که هست
 ای جهان لائق هر شاه جهان باید
 زمین طائفه امن و آدمی ممکن نیست
 آرزو ز که بنده خاک خدمت بودید
 امروز چه رنگ رونق خویش نشیبت
 ایام گمراهی تو تا دم سفتن کو
 می روشن دجره خالی بودم گل
 ای رای تو آفتاب و کلک تو تیر
 دانی بهد علیها مگر عیب خدای
 چون سایه و دیدن از پیش تو در چرخ

توان بخروش شکوه از بخت آوردن
 دیگر چه کنم و لاجرم در انم کردن
 گفتند بگو فدای عده بودن هست
 نشیبتی که هر چه بگفت پرست
 بر بست و گلین اندو باغ آراست
 دانی که گلاب جامه آراه آراست
 از غارت جان و دل و نسیب
 پس در قیامت که به از از این
 جان گفت که در رفتن بن عمده
 سکن جو بیب سید با پیش تکبست
 زینچه جان جمله نشانی باید
 ایها هرگز گشته نشانی باید
 بر خدمت ابرج سوادت نگرید
 ابرام بنانه برود امید برید
 راه تو امیدوار نامم رفتن
 ای گلین تو گفتم تا دم گفتن
 وی چو تو جوان بود در عالم بید
 داری همه چیزها مگر عیب و نظیر
 در محبت او ساز بودم تر مستغیر

امروز چون آفتاب معلوم شد
 ای دل گذار عروین بجزان
 تو طاق نه با تو همان خواهد کرد
 آخر شب و دوش میباشد چو گل
 تو فایغ و من و عده تا روز سفید
 دل محنت تازه چاشنی کرد آخر
 عشقی که فرود برد جهان زیر زمین
 ای دل طبعم ندان همه سرگردانی
 اینکار نه بر امید خود میسر و دم
 سحری که ز دست او دل از شادی
 وصل تو چو دل بدست بودی بوست
 ای گنده دهن خو شیر چون گرگ بر
 چون بود بسخره و چو گفتار زبون
 زان روز که نامهای عشق تو بجز اند
 دان صبر که خادمت بران آسوی
 دل را کی بجز تو آسان ندانم
 صد جان بدیم در آرزوی دل خویش
 در منزل دل نمی آید و پس
 با صبح جمال مستند را می تو دید

کوسایه برین کار نخواهد افکند
 و آنکس نشین ز روزگار گذران
 ایام که کرد و میکند با و گران
 بگذشت و گذشت ز عمر و خوار و خجل
 در بند تو نبشسته و بر خامسته دل
 سوگند بلاک جان من جزو آخر
 بچست و هم از زمین بر آورد آخر
 نو میدی دور بود و بلی در مانی
 باری که تو از میان کار بودانی
 بر و این دل که گزشت و گزشت
 در و آنکه از دور و دلی ماند بست
 چون خرخس که ره رود و خوک گزین
 در کرد و وان در بر چون گزین
 دل دست ز جان شست و این بقین
 آن نیزه های عمر تو با دست آمد
 چیرگی که گران شد بد هم از زمان
 و اند که ترا خواست بعد جان نهیم
 در سگه جان نم تو می ماند و پس
 گوئی که ز شب نم تو می ماند و پس

زلف تو مصاف عشق بر سلفند
 دل گیت که ما درخ تو در باغ آید
 پدای شاه گریخته آنے کے
 برین اگر گرد آمد جو گر گنگ
 و د عہد کے کے چمن بگیا ارد
 بانا ز وفاء وی گردان کہ ہنوز
 بان ورد تو یا و گار و اربیتو
 ایسہ من ز جان بجان آمدہ ام
 بن دیدہ ز در بخت بیج بیش آئے
 می جان تو نیکنی سپہ ارنائی
 بان با ہم عشق تو دل مساز گرفت
 دوست بخون ریختہ رنج ہزار
 می گشتہ ضمیر خون بشت از یادست
 می رور جهان مبارک از طلعت تو
 خون غم غور از دلم دور شو و کو
 شکر کشش گردون ہو و آید کجبل
 عزیز شید زرا متغی وار و نور
 بر ناصر دین است جو دین شد منصور
 شب بشت دلا کہ از عشق خون نشوی

عقل تو بہای تنک تسل مست کند
 ذائقہ دوسہ روز خویشتن رشکند
 ازین بس کہ از تیغ زانی کے
 زامنہ اگر تو مشانے کے
 کا نذر بدونیک ہیج یاوش نارو
 خاک تو در نشان رویم وارو
 واندہ در تو نشان رویم وارو
 تا در تن من چو کار و ارد بیتو
 و زول آنے کے نما ندر ز سوا کے
 نیکو سر و کار بست تو در سے پائی
 چشم طلب خون دل آغا ز گرفت
 بچران تو این مہم بجان یاد گرفت
 انگیزہ دولت جهان و نشاوت
 نور و ز ہوتا ماہ مبارک بادت
 دین ماتم ہر دوستان سور شود
 فرمان وہ گیتی بنشا پور شود
 در دولت سیرت گیتے مہور
 احسن نہیے خلیفہ باد مستور
 وز دیدہ بجای اشک بیرون نشو

چون نیست امید آنکه بر کرد و کار
 ای دل ز فلک چراغی تو آرزوم
 دل بر بوزن امانت کی گره و زرم
 جو بر موج خضر زین نه چو کسبم
 از سبزه باه که گرسه بر دنیسم
 عاقل سوی چنین جهان و رنگرد
 گوهر و پروا بچو او اهد مسبر و
 ای صرخ جز آیت بلا خوانی نئی
 چیزی ندی که باز نشانی نئی
 چون هر که ز ششم ایزدوش نامد یاد
 از مرگ بیک طلبا سوز خاک آفتاب
 وی در چمن آزمان که طوفان در
 گل گفت که سهل بود گفتم که بود
 باز از بول گل چو شد خوش خوش
 گل گفت که ای قدمش چهره سر بند
 بادل گفتم چو بار بفرمانست
 دل گفت من نطقش که تو بر آنت
 باز بچو و آسمان ام چو گفتم
 از هر چه کنم پشیمان گفتم

وله

ای دل پس کار خوشین چون نشو
 هم با دم سر و دسان با گریه گرم
 آرزو که هزار و پاره باشد بے شرم
 و ز آتش فتنه شاه چون ابراهیم
 معصومان راز آتش قلب چو بیم
 خشک و تراسان بیک جو بخرد
 عاشا چون آنکه تی کند پس بخورد
 ر کس قلعه ز عافیت وانی نئی
 ای کور که بود خود جز این دانستی
 در مرتبه آفتاب را بار نثار
 حسنت ای مرگ هرگزت مرگ میا
 با گل گفتم که ز ان شد آبی خودی
 چو جامه در بوی و چه رنگ آوری
 گفتم که بیای و شواست ز لبر خیز
 با دست گلاب گر گفتم و گریز
 این صبر بوس بختی که با بیان است
 هم بختی این بوس که توان دانست
 سرگشته اگر دوش حبس نام بجانم
 آیا چکنم تا که ندانم چکنم